

نارضایتی گسترده کارگران در راه آهن

کانادا و مانور اتحادیه کارگری برای

تخلیه نارضایتی کارگران

صدای انترناسیونالیستی

در همه جا، چه در سرمایه‌داری متروپل و چه در سرمایه‌داری پیرامونی، بورژوازی برای سود بیشتر شرایط کار و استاندارد زندگی طبقه کارگر را مورد حمله قرار می‌دهد و این مسئله نارضایتی و خشم را در بین کارگران بر می‌انگیزد. از مدت‌ها پیش نارضایتی در میان کارگران راه آهن کانادا به تبع شرایط نابسامان کاری شکل گرفته بود. کارگران راه آهن به شرایط کاری خود، مخصوصاً زمان‌بندی کار اعتراض دارند، آنها نگران هستند که شیفت‌های طولانی، دوره استراحت ۲۴ ساعته پس از هر شیفت را کاهش دهد، چیزی که به دنبال خود ایمنی کار را تضعیف خواهد کرد، امکان خروج از ریل و سایر حوادث کاری را افزایش می‌دهد، لذا کارگران خواهان قرارداد جدیدی هستند که در آن ایمنی کارگران بهتر شود. این اعتراضات حتی برای بالا بردن سطح استاندارد زندگی نیست بلکه برای ایمن کردن شرایط کاری است.

شرایط کاری برای بردگان مزدی در کانادای پیشرفته بهتر از دیگر کشورها نیست. حوادث محل کار در کانادا، سالانه به تعداد قابل توجهی رخ می‌دهد. به عنوان مثال، در سال ۲۰۲۱، تقریباً ۲۶۴۴۳۸ حوادث محل کار برای کارگران اتفاق افتاده است، میزان آسیب در این دوره به طور کلی بین ۲,۰ تا ۲,۵ در هر ۱۰۰ کارگر بوده است.^۱ واقعیت این است اخبار حوادث کار به ندرت در روزنامه‌ها یا وسایل ارتباط جمعی

مطرح می‌شوند و مدیر روابط عمومی اتحادیه کارگری تیمسترز خود به وضوح به این مسئله اشاره می‌کند:

"هر سال در سراسر کشور صدها مورد از ریل خارج شدن قطار، آتش‌سوزی، انفجار رخ می‌دهد. این حوادث به ندرت خبرساز می‌شوند، اما اتفاق می‌افتند."^۲

کانادا به لحاظ مساحت دومین کشور بزرگ جهان است و حمل و نقل از طریق راه آهن اهمیت زیادی دارد. راه آهن کانادا روزانه حدود یک میلیارد دلار کالا حمل می‌کند و اختلال در آن، زنجیره عرضه کالا در آمریکای شمالی را مختل می‌کند، به عبارت دیگر نه تنها کشتی‌رانی را در بندرهای کانادا بلکه راه آهن آمریکا را نیز تحت تاثیر قرار می‌دهد. در سال ۲۰۲۲ ارزش کالاهایی که توسط راه آهن کانادا جابجا شده حدود ۳۸۰ میلیارد دلار کانادا بوده است. اعتصاب یک هفته‌ای در راه آهن کانادا می‌توانست حدود یک میلیارد دلار و اعتصاب طولانی مدت نه تنها اقتصاد کانادا بلکه اقتصاد دیگر کشورها را نیز که به صادرات کانادا متکی هستند، تحت تاثیر قرار دهد.

---

^۲ گلوبال نیوز

اتحادیه کارگری بین‌المللی برادری تیمسترز در حمل و نقل کانادا حدود ۹ هزار عضو دارد و از مدت‌ها پیش تحت فشار کارگران برای اعتصاب بود، از ۹ ماه قبل مذاکرات بین اتحادیه و شرکت‌های راه‌آهن جریان داشته است. در این راستا در ماه می کارگران رای به اعتصاب برای قرارداد جدید شده بودند، ۹۰ درصد کارگران حاضر شدند و ۹۸ درصد آنها مجدداً رای به اعتصاب دادند.^۳ طبق قانون کار کانادا، رای‌گیری کارگران برای اعتصاب توسط اتحادیه تنها تا ۲ ماه معتبر است و بعد از اتمام آن مدت، برای اعتصاب، مجدداً باید رای‌گیری شود. در آن مقطع وزیر کار فدرال توانست با دخالت خود مانع اعتصاب شود و از هیات روابط صنعتی کانادا خواست تا بررسی کند که آیا چنین اعتصابی "سلامت و ایمنی کانادایی‌ها را به خطر می‌اندازد".^۴

بورژوازی کانادا از یک سو به نارضایتی کارگران از شرایط کاری با توجه به حوادث کاری در سال‌های اخیر آگاه بوده است، از سوی دیگر تجربه اعتصاب کارگران راه‌آهن را در سال‌های ۲۰۱۲ (۹ روز)، ۲۰۱۵ (۲ روز)، ۲۰۱۸ (۱۶ ساعت)، ۲۰۱۹ (۸ روز) و ۲۰۲۲ (۶۰ ساعت) را دارد، هر چند اعتصابات کوتاه مدت بودند. حجم عظیم از نارضایتی که در میان کارگران انباشت شده بود قبل از اینکه به انفجار منتهی شود،

---

^۳ رای دادن به مجوز اعتصاب

^۴ سایت تجارت در ونکور

باید کانالیزه و تخلیه می‌شد. نقش اتحادیه‌های کارگری در چنین شرایطی حیاتی می‌شود.

بدنبال شکست مذاکرات اتحادیه کارگری بین‌المللی برادری تیمسترز با راه‌آهن ملی کانادا (CNR) و شرکت راه‌آهن کانادا پاسیفیک کانزاس سیتی (CPKC) در رابطه با قرارداد جدید، هر دو شرکت در ۲۲ اگوست کارگران و پرسنل راه‌آهن را به تعطیلی اجباری (lockout) فرستادند. به دنبال آن حرکت قطارهای باری و برخی از قطارهای مسافری به حالت تعلیق درآمد که تاثیر گسترده‌ای بر حمل و نقل در سه شهر بزرگ کانادا، مونترال، تورنتو و ونکور گذاشت. از ۲۳ اگوست راه‌آهن ملی کانادا خدمات خود را از سر گرفت اما کارگران راه‌آهن کانادا پاسیفیک کانزاس سیتی در تعطیلی اجباری بودند. پس از شروع مجدد حرکت قطارها در ۲۳ اگوست تیمسترز اخطار اعتصاب ۷۲ ساعته را صادر کرد. در کانادا اخطار سه روز در یک اعتصاب قانونی از طریق اتحادیه کارگری یک الزام قانونی است تا کارفرما خود را برای اعتصاب آماده کند. به عبارت بهتر قرار بود از ۲۶ اگوست اعتصاب آغاز شود، اتحادیه کارگری می‌خواست از طریق اعتصاب از پیش برنامه‌ریزی شده، خشم نهفته و نارضایتی کارگران را تهی کرده، مانع شکل‌گیری اعتصابات مستقل و مبارزه مستقل کارگری شود. چیزی که دولت بورژوازی حتی اجازه آن را نیز نداد.

دولت کانادا اعلام کرد ریسک اقتصادی بزرگ است، لذا طرفین را وادار به داوری الزام آور کرد، به عبارت دیگر دستور پایان دادن به تعطیلی را صادر کرد. بدنبال آن، وزیر کار کانادا از هیات روابط صنعتی کانادا خواست تا داوری الزام آور را برای حل اختلاف بین شرکت های راه آهن و اتحادیه ریلی تیمسترز اعمال کند، به عبارت بهتر با وجود نارضایتی کارگران، آنها را برای پذیرش یک توافق داوری تحت فشار بگذارد و اعتراضات کارگران را به شکست بکشاند.

بخش ۱۰۷ قانون کار کانادا این امکان را به دولت می دهد که اختلاف کاری را برای داوری الزامی به هیات روابط صنعتی کانادا، دادگاه کار کشور ارجاع دهد.^۵ اتحادیه کاری و دو شرکت راه آهن یک جلسه داوری نه ساعته با هیات روابط صنعتی کانادا برگزار کردند.

اتحادیه اقدام دولت را در مقابل هیئت مدیره زیر سوال برد. اما ژینت برازو، رئیس هیئت مدیره در هیات روابط صنعتی کانادا اذعان کرد که فاقد اختیار برای امتناع یا تغییر دستورات داده شده توسط وزیر است، به این معنی که دستورات وزیر باید طبق دستور اجرا شوند و چنین نوشت:

---

^۵ قانون کار کانادا

"هیئت مدیره به این نتیجه رسیده است که در این مورد، هیچ گونه اختیار یا توانایی برای امتناع از اجرای کامل یا جزئی دستورات وزیر یا اصلاح شرایط آنها را ندارد."^۶

برازو به شرکت‌ها و اتحادیه کارگری دستور داد از ساعت ۱۲:۰۱ صبح روز ۲۶ اگوست به فعالیت خود ادامه دهند. حکم برازو عملاً اخطار اعتصاب ۷۲ ساعته توسط اتحادیه در راه آهن ملی کانادا (CRN) را که صبح جمعه صادر شده بود، باطل کرد.

وسایل ارتباط جمعی طبقه حاکم با خوشحالی از شکست کارگران سخن گفتند، ولی نوشتند که چه عاملی باعث شکست کارگران شد، یا به عبارت بهتر کارگران چگونه به شکست کشیده شدند و طعم تلخ سرخوردگی را کشیدند، برای مثال روزنامه تجارت چنین نوشت:

"کارگران راه آهن کانادا پس از چالش شکست خورده، با داوری الزام آور به کار بازگشتند."^۷

---

^۶ آلبرتا آنلاین

^۷ مجله تجارت

فرانسوا لاپورت رئیس اتحادیه کارگری اعلام کرد با داوری الزام آور وزیر کار موافق نیست اما اظهار داشت اتحادیه از تصمیمات هیات روابط صنعتی کانادا تبعیت می کند^۸ و در بیانیه خود نوشت:

" تیمسترز از نظر قانونی از این تصمیم تبعیت خواهد کرد، اما اقدامات لازم را برای به چالش کشیدن آن تا حد امکان انجام خواهد داد."^۹

فرانسوا لاپورت تاکید کرد، این چالش کشیدن به معنی سر پیچی از دستور وزیر نیست اما:

"در چارچوب قانونی ما از حق خود استفاده خواهیم کرد."^{۱۰}

---

^۸ اینها همان اتحادیه های کارگری هستند که، پیام ها و همبستگی های کاغذی یا نامه نگاری روسای آنها به مسئولین جمهوری اسلامی، که بخشی از سیاست کشورهای غربی برای تحت فشار قرار دادن بورژوازی اسلامی است را همبستگی طبقاتی کارگران اروپا یا جهان با طبقه کارگر ایران جا زده می شود، این مسئله مانع شکل گیری همبستگی واقعی بین گردان های مختلف اردوی کار می شود. همان اتحادیه هایی که لیست سیاه از کارگران مبارز تهیه می کنند، در مرگ ملکه الیزابت سوگواری می شوند و اعتصابات کارگری را کنسل می کنند. برخلاف عوامفریبی های چپ سرمایه، بهترین همبستگی گردان های متفاوت اردوی کار از طریق همبستگی در مبارزه طبقاتی است.

^۹ تیمسترز

^{۱۰} تیمسترز

کارگران در این چالش کشیدن چه نقشی خواهند داشت؟ این چالش کشیدن در چارچوب قانونی چگونه خواهد بود؟ اصل قضیه در این است که کارگران از پروسه اعتراض کنار گذاشته شوند و این وظیفه به اتحادیه محول شود. اتحادیه نیز در صورت لزوم از دادگاه فدرال خواهد خواست تا در تصمیم خود تجدید نظر کند.^{۱۱}

به عبارت بهتر کشاندن مبارزه از محل کار، از خیابان به سالن دادگاه، در آنجا نه کارگران و به شکل جمعی بلکه وکیل و قاضی در مقابل هم خواهند بود. اگر چه حکم داوری الزام آور هیات روابط صنعتی کانادا از ۲۹ اگوست آغاز می شد ولی از ۲۶ اگوست کارگران به لطف خدمات اتحادیه کارگری به دولت بورژوازی، مجبور شدند به سر کار برگردند. دور دیگری از سرخوردگی نصیب کارگران شد، اگر چه همچنان نارضایتی و اعتراض در بین کارگران راه آهن بسیار بالا است.

مشکل در بی کفایتی فرانسوا لاپورت نیست بلکه ساختار و عملکرد اتحادیه بر علیه طبقه کارگر است، میک لینچ رهبر اتحادیه سراسری کارگران راه آهن، دریانوردی و حمل و نقل (RMT) که خیلی رادیکالتر از فرانسوا لاپورت نیز است، قبلا بدتر از آن در قبال کارگران بریتانیا انجام داده بود.

---

^{۱۱} منبع ۳

"اتحادیه حمل و نقل (RMT) در ادای احترام به ملکه الیزابت به تمام ملت می پیوندد. اعتصاب برنامه ریزی شده راه آهن در ۱۵ و ۱۷ سپتامبر به حالت تعلیق درآمد. ما عمیق ترین تسلیت خود را به خانواده، دوستان و کشور ابراز می داریم."^{۱۱}

در شرایطی که مبارزه طبقاتی در سطح جهانی در حال احیا شدن است، گرایشات رنگارنگ بورژوازی بدیل های خود را برای مهار مبارزه طبقاتی ارائه میدهند. بورژوازی کانادا به پتانسیل، طبقه کارگر آگاه است و مانورهای اتحادیه کارگری تیمسترز برای کانالیزه کردن اعتراضات کارگران است تا خشم نهفته و نارضایتی کارگران را تهی کرده، مانع شکل گیری اعتصابات مستقل و مبارزه مستقل کارگری شود.

وظیفه اتحادیه های کارگری مدیریت فروش نیروی کار است. تنها از طریق مبارزه طبقاتی است که می توان، در عین حال که برای بالا بردن استاندارد زندگی، امنیت شغلی و ایمنی کار مبارزه کرد، همزمان سرمایه را نیز به چالش کشید.

در شرایط کنونی مبارزه مستقل کارگران خارج از چهارچوب اتحادیه ها و در روند آن از طریق کمیته های کارخانه، مجامع عمومی کارگری و دیگر نهادهای مستقل

---

^{۱۲} بیشاپ استورفورد مستقل

کارگری، روش مبارزه کارگری هستند که با تکامل و شدت گرفتن مبارزه طبقاتی شکل شوراهاى کارگری را بخود خواهند گرفت.

زنده باد مبارزه مستقل کارگری، مستقل از هر گونه نهاد سرمایه!

آینده متعلق به مبارزه طبقاتی است!

یوسف

۶ شهریور ۱۴۰۳

کانال تلگرام:

<https://t.me/intvoice>

ایمیل:

contact@internationalistvoice.org

وبسایت:

www.internationalistvoice.org

ایکس (توییت سابق):

https://x.com/int_voice

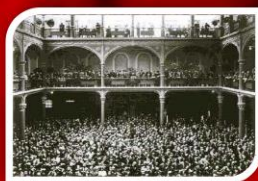
صدای انترناسیونالیستی منتشر کرده است!

درسهائی از اعتصابات
و مبارزات کارگری و
وظایف انترناسیونالیستی

صدای انترناسیونالیستی

تسخیر کارخانه یا
تسخیر قدرت سیاسی؟

صحنه ای از اعتراضات کارگری کارخانه فیات در سال ۱۹۲۰

صدای انترناسیونالیستی

مبارزات کارگران گروه ملی فولاد
و ضرورت حمایت طبقاتی

فرار پامپس تندخو از پتال سلفون کارگران فولاد در سال ۱۳۲۷

صدای انترناسیونالیستی

منشور مطالبات حداقلی یا
منشور مهار مبارزه طبقاتی

صدای انترناسیونالیستی